

o Koroški itd., torej o pokrajinah, kjer je grozovita suša vse uničila. Nemška kmetška polanica dr. Waldner in Zuleger sta razjasnila položaj in mogoča sredstva za pomoč. Poslanecem se je dozdelo, da hoče vlada v tem oziru res pomagati. Znižati se hoče tarife za živinska in krmlina sredstva itd. Tudi o prepovedi izvoza krme se je govorilo. Da bi le kmalu pomagali, kajti kmet je ob robu obupanja!

**Politični morilec** Scyzynski, ki je svoj čas gališkega grofa Potockega ustrelil, je bil pred lvoškimi protniki na smrt obsojen. Sodnija je sklenila, da ga bo de priporočala cesarjevi milosti in je tedaj gotovo, da bo pomiloščen. Tudi vdova ustreljenega namestnika je za pomiloščenje prosila. S tem je ta krvavi dogodek doigran. Ali bodo zdaj gališke razmere boljše? Ne verujemo!

**Zarota proti ruskemu carju?** Listi poročajo iz Somovica, da je prišla policija tam večji zaroti na sled. Več kot 100 oseb, izoškkih in žensk, so zaprli. Kolodvor so zasedli kozaki in orožniki. Promet na meji je zelo težaven.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

„Škoda, da ne vedo živali ničesar o samomoru! Ako bi se zamogli vsi mučeni in trpinčeni konji sami usmrtiti, imeli bi njih posestniki toliko škode, da bi postali že iz sebičnosti dobri z njimi, ravno tako kakor so bili preje iz sebičnosti nečloveški in surovi z živino“

Peter Rowegger.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

## Dopisi.

**St. Janž dr. p.** Slišimo, da misli znani Pišek iz mariborskega okraja priti sem zgago delat. Sentjanževčani! Ako Pišek kaki shod priredi, le vsi na shod. Bomo mu že povedali, kaj mu gre. Če je tako kunšten, naj prej v svojem lastnem volinlem okraju vse kmete srečne naredi, potem se naj gre v druge kraje šnofat. Če pa tega ne zna, naj le ostane doma, ker z zapeljivimi besedami še se nobenemu kmetu ni pomagalo.

**St. Peter na Medvedovem selu.** Hodil sem te dni skozi to prijazno vasico. Hotel sem kupiti nekaj razglednic te vasi. Vstopil sem v trgovino in naročil razglednice vasi. Toda kaj misliš, dragi čitatelj, kaj sem moral ališati? — Cuj in strmi!! — Razglednice vasi se pa dobe pri gospodu župniku. — Torej Gomilšek nima druge barantije dovolj, še mora z razglednicami barantati? Ali pa ima tudi dovoljenje za prodajo? — Mislim, da ne, ker je že izšel zakon, da neizučene moči se ne smejo mešati med trgovce. Gomilšek nima trgovskega dovoljenja, torej naj miruje in naj pusti trgovcem živeti. Če se domašji trgovci ne bodo potegovali za red, ki ga Gomilšek s prodajo razglednic razdira, potegovali se bomo drugi; saj vemo kje je okrajno glavarstvo. Torej Gomilšek skrbí, da bo de drugo v redu, prodajo razglednic pa izroči trgovcem.

Trgovski potnik.

toda žalibog ne na nebu, ampak v župnikovih očeh.

Prečastiti gospod so nekaj mrmrali, močno vlekl iz debele cigare in hodili po sobi semtertja. Parkrati so postali pri oknu, kjer je visela blizu meter dolga, ozka, politirana deščica, ki ima na sredi dolgo stekleno cev (glažovnat ror) z živim srebrom, spodaj majhno škafličico, a zgoraj natiakan in načrtan kos papirja, čez katerega moli svetel kazalec. (To je barometer ali vremenik, ki vreme za naprej kaže.)

Prosilca sta težko čakala na odgovor in ništa mogla pogruntati, zakaj njihov dušni pastir tako zamišljeno stoji pred tisto čudno rečjo pri oknu in zakaj majajo z glavo.

G župnik potegnejo še enkrat prav močno iz cigare, so obrnejo k možakarjema in govorijo tako-le: „Zelo me veseli, ljuba moja, da se v nesreči spomnite na Boga. Pa jaz mislim, da še ni tako hudo. Tudi ne smemo preveč tiritati od nebeškega očeta. Vidite, na spodnjem Stajerskem, kjer imajo veliko vinogradov, pa potrebujejo suho in vroče vreme, drugači dobijo slabo, kisló vino. Zato mislim, da storimo prav, ako s procesijo še nekaj časa počakamo. Kadar bodem videl, da je zelo velika potreba, bodem že na-

**Sv. Križ nad Mariborom.** Ljubi gospod urednik! Najprej Vas kot zagovornika kmetov prav lepo pozdravim, potem pa Vam naznanim, da se pri nas kuhla nekrščanska „jeza“ nad našim krščanskim g. župnikom. Veste, pri sv. Križu smo že od starih časov sem obhajali praznik sv. Petra in Pavla zelo slovesno. Na ta dan smo do zdaj zmiraj imeli dve maši in popoldne še litanije. Letos pa je naš gospodek odstavil prva apostola od visoke časti med navadne svetnike. Zjutraj na vse zgodaj je stisnil mašo in ker se je najbrž spomnil, da bo de v kratkem šel na beradijo, pardon na biro, dodal je še litanije. Potem pa celi dan nič službe božje, čeravno je po stari navadi prišlo k nam dosti ljudi iz sosednjih krajev. Ti ljudje so potem po oštarijah častili Boga in njegove apostole. Nek dober govornik, ki nam večkrat muhe odganja in še včasih komarja posege, jim je pod farovčem na trati napravil lepo pridigo, kakoršne bi v cerkvi ne bili lahko slišali. Popisal je življenje sv. Petra in ga potem primerjal s politikujočimi duhovniki. Vidite, od tod je vsa jeza. Kaj jeza, tudi preprič je nastal. Nekateri pravijo, da so naš vsegamogočno gospodek zato degradirali največja apostola, ki sta iz ljubezni do Jezusa celo svojo kri prelila, da bi naše krčmarje, ki niso farovski kimavci, ampak pošteni in pravi moží, malo razčistil, a drugi zopet trdijo, da je župniček zato štrikal, da bi se popoldne ne mogel greh delati. Jaz tudi tako mislim, saj poznam našega fajmoštra notri do dna želodca in vem, da ni takšen, kakor tisti podivjani in stekli pop, kateri je pred enim letom v cerkvi na prižnici preklel poštno knetičico, ki že veliko let mirno počiva v hladnem grobu, samo zavoljo tega, ker je rodila inlepó zredila vrliga moža, ki ima v glavi bistre možgane, a v srcu ljubezen do nas. Ej, ej, gospod urednik, ko bi pač vedeli, kaj zdaj pri nas govorijo od vere, od svetnikov in od farjev — joj mene ne od farjev, ampak od prečastitih gospodov! Ako mi daste za prihodnje malo pratorator, Vam to rad popišem. Opomba uredništva: Poštenim kmetom je naš list zmiraj odprt.

Iz Črešnic. Dae 2. julija t. l. očita Ogrizek v svojem časopisu „Slov. G.“ Dramljanom neznačajnost, ker po njegovi modri glavi iztiravajo vero iz javnega življenja? Ogrizek pač mora nekaj pisati, se čistiti in zavijati, naj si bo še toliko neumno in hudobno, samo da je le čekano kajti sramote on ja nima nobene! Da bi le župnik Ogrizek toliko vere in značajnosti v sebi čutil, kakor jo imajo Drameljski odborniki in državni poslanci, bi se pač lepše in dostojnejše obnašal, ter toliko nepokojne ne delal. A po drugi strani pa on o potrpežljivih Črešničanih zopet toliko resnico zavija, da se vsakemu poštememu človeku stidi nad svojim bivšim dušnim pastirjem. Ogrizek se predrzne bahati in dičiti, da je on kot odbornik v 9 letih pri občini v Črešnicah red dosegel. To je čezmerna drznost! S tem hoče trditi, da je njegov prednik, č. g. župnik Loiz Kos, ki je skoz 14 let vinograde in polje vzorno obdelaval, vse v naj-

znanil molitve za dež. Hvala za denar in lahko noč!

Kmetiča sta žalostna odšla. Rada bi bila imela procesijo, a spoznala sta tudi, da Ljubi Bog ne more vsem ustreči.

Minulo je zopet nekaj dni. Nastala je prava pasja vročina in ljudje so že težko dihalí voparni zrak.

Katarinski župnik je hodil vsak dan po trikrat gledat tisto deščico pri oknu in kar je še na njej. In glej, živo srebro, ki je že osem tednov stalo visoko nad kazalcem, je začelo padati ter se ustavilo nizko pod njim. To znamenje, da se bo vreme spremenilo, zapazivši, je župnik hitro napisal dve pismi in ju po mežnarju poslal sosednjima župnikom. Potem je šel v šolo in napovedal iz cele fare zbranim šolarjem, da bo de čez dva dni od devetih popoldne procesija za dež k Marijini cerkvi sosednje fare.

K procesiji je šlo, kar je le moglo od doma. Bil je to neizrečeno vroč in soparen dan, da niti najstarejši ljudje niso pomislili enakega. Komaj so prilezli mnogostevilni tovarji na hribček in težko so čakali konca službe božje. Koj ko je postavil duhovnik moštranco v tabernakel,

lepšem redu imal, ter je faranom v toplem spominu ostal, po Ogrizekovi trditvi — nered zapustil! Vsa človeka, kdor se ni, po Ogrizekovem povelji ravnal, bil je imenovan za goljufa, tako med drugim P. in A. Pregovor pa pravi: „Kar človek sam čini, to sluti o drugih“. Hotel je Ogrizek ves čas svojega, njemu popolnoma ujanega in gluhega Jurij Petelinškega, izstopiškega bogoslovca, za župana imeti in, ker se mu to ni posrečilo, bil je strahovito nevoljen. Petelinšku pa so le za poskušnjo odborniki samo eno dobo župansko čast pripustili, po koji je vroče hrepenel. Ogrizek pa se je bahal, da je vendar enkrat zmagal! Pa še v teh treh letih je Petelinšek s župnikom toliko nereda učinil, da Črešničani, tega nikdar pozabili ne bodo, zato so tudi sklenili, Ogrizeka nikdar več v odbor voliti, kakor tudi ne odpravljenega bogoslovca Petelinškega. In s kako pravico si Ogrizek potem še le podstopi trditi, da se on pri zadnji občinski volitvi na vse prošnje ni dal več v odbor izvoliti, dočim ja niti njega niti njegovaga tovariša exbologa P. nihče ni več voliti hotel, niti Črešničani, še manj pa Vezovičani. Zato je bil Ogrizek že celo pri boječih Črešničanih tako zapuščen, da mu že tam ni bilo več za obstati, kjer ga je poprej vse kot Boga ubogalo in se ga balo. In daleč se ne sramuje razglasiti: „Dela li tako, komu je za posvetno oblast in komandiranje“? — To je ostudno. Zakaj pa je potem zopet na svojem novem mestu v Dramljah vse žile toliko napenjal in še cerkev z agitacijo omaževal, samo da bi le on in njegovi v odbor bili izvoljeni? Ogrizek, ali še hočete daleč zavijati? Ogrizek, povejte vendar že enkrat, kako pa je s prodajo zemljo za 210 kron Nemcu v Olji? Kupec je denar takoj položil, sedaj pa ne ve, pri čem da je, kaj je skupnjsko listino, ali ne daste glasu od sebe? Smreke, bukve, hrasti so tudi šli z Vami! Za naše otroke ste leta 1902 v imenu krajnega šolskega sveta, pa brez vašega imena na ministerstvo za bič v šolo prosili, a čez 10 mesecev ste že nasprotno naz vse može cele fare in še iz sosedne priizpraševanji krščanskega nauka našantali, da smo učitelja „po nedolžnem tožili“, da nič ne uči, ampak samo otroke pretpa, ter ga tako ob službo in kruh apravili! Takšno obdolženje je grozovito, vnebo-pijoče, človeka takorekoč umoriti! To hudobijo ima sedaj cela fara na svoji vesti, najhuje pa še Vi zagrizeni Ogrizek, ki ste nas zapeljali ter se potem še bahali, koliko škode ste učitelju napravili! Poprej pa ste še vedno učitelja zdelovali, da zato nič ne uči, ker je premehek in otrok ne kaznuje kakor ste jih Vi. Zato ste vaše pomagache silili, učitelja k biču priganjati, za kar ste tudi na Dunaj prosili! Ali si še morete strastnejšega farizejca domisliti? Vi župnik Ogrizek ste svoj čas pri nas pridigovali, da sv. pismo pravi: „Kdor drugemu iz hudobije službo, kruh vzame, tisti ga je na pol umoril in je dolžan za njega skrbeti“. A Vi pa ste hoteli po vsej sili učitelja še ob to malo pokojnino spraviti, da bi ga na stare dni morali še mi rediti; tako daleč je segala vaša duhovska strast! Da

vsula se je množica v bližno krčmo, da bi si z mrazim pivom odgnala neznoano vročino.

Proti večeru tistega dne so se že pripodili črni oblaki in zakrili modro nebo. Vihar je tuil, bliski so švigali, pa grom je treskal, da je zemlja trepetala. Učila se je ploha, kateri je sledil rahel dež in napojil žejne rastline ter ohladil zrak.

Drugo nedeljo so se v krčmi pri Sv. Katarini gosti pogovarjali, kako skrbnega župnika ima katarinska fara in kako dobro je dež storil. Vse je glasno pritrdjevalo, le krčmar Mihelka, ki je bil jezen, da niso prišle procesije sosednjih far k Sv. Katarini, kakor je bila poprej navada, je zaničljivo rekel: „Lej ga no! Ali res mislite, da bi ne bilo deža brez našega „gospoda“? Vesteli li, komu je procesija preskrbela dež? Največ ga je dobil krčmar na Marijini gori, ker je zelo veliko iztočil, precej lepo je namočilo mošnje fajmoštrov, in nekaj kapljic je padlo tudi v suhe aržete mežnarjev“.

Nekateri poslušalci so neverno odkimavali, drugi debelo gledali, jaz in kovač pa sva se smejala.

bi pa to tem lažje in gotoveje dosegli, razglasili ste najpoprej v časnikih, potem k sodniji v Konjice, da je učitelj „umobolen, zuoreli“, ter mnogo drugih in sebe za pričo ponudili, pa Vas je sodnija odklonila da bi moškeje pristo in vestno izpovedali brez vašega uplivanja in strahu! Pa moškeje boječi se krivice, niso hotli in ne mogli drugače kot čisto resnico izpovedati, kar je Vas zopet neizrečeno hudo speklo. Konečno ste se učitelja razpili, da je točo naredil in jo pri nas razsul! Župnik Ogrizek, ali si Vi morete še nevarnejšega duhovnika izmisliti, zraven pa se še kot najljubeznivejšega prijatelja in svetnika hliniti; in takega človeka bi Črešničani še enkrat bili zamogli v odbor voliti? Resnično, Vam se meša od same domisljije do previsoke, premogočne duhovske moči in veljave.

**Iz slovenjegraškega okraja.** V našem okraju je skoraj vsak župnik ob enem tudi krčmar. V teh farskih krčmah dogajajo se navadno najnevarnejše reči. Zbira se navadno nežni spol od Marijinih bratovščin in obče ljudje elabših značajov, med katerimi igra krčmar župnik glavno ulogo in špoga se ljubezen; seve pod „krščankim“ plaščem. Skandal je le, da sploh to dovoljuje politična oblast in podeljuje župnikom izvredno rada gostilniške koncesije. Tudi bi moralo kn. škofijstvo na znanje vzeti, da se župniki slovenjegraškega okraja skoraj brez izjeme bolj pečajo s krčmarskimi obrti kakor s svojo prevzvišeno službo. Ljudstvo zgubavljaja namreč do t a k i h božjih namestnikov vso zaupanje in ni čuda, če vera bolj in bolj peša. Skandal, da škofijstvo pripuščja župnikom izvrševanje kramarskih obrti. Kakor se sliši, je oštr župnik Pečnik iz Podgorja, kateri že lina tako klerikalno beznicjo, katera mu prinaša baje precej dohodkov, priporočal svojemu sobratu nadžupniku Lenartu v Smartnu, da naj tudi on otvori gostilno. Ker je pa ta posebno vržen na denar, se je z vso vmeno poprijel tega bratskega nasveta. In res so se že vršile po c. kr. okr. glavarstvu komisije, po katerih se je nadžupnik posebno gostilnubnega skazal, da je povabil komisijo v župnišče. Pri rujni kapljici se je od gotove strani gostilniška koncesija baje tudi že zagotovila in nadžupniku se je par dni od veselja kar žaril obraz in njegov nos je kar spreminjal že tako bakrene barve. Na te škandalozne razmere opozarjamo c. kr. namestnijo in tudi knezoškofijstvo s pristavkom, ako se v tej zadevi ne napravi konec zlorabljanju gostilniških obrti, da bodemo na najvišjem mestu odločneje govorili.

**Droblje.** Kakor ne pričakujejo bližala se je dne 9. t. m. huda nevihta, in ne sluteč na hude posledke, udarila je strela ravno ob 4. uri popoldne v pohoštvo Janeza Gasparin p. d. Majar v Droboljah, in vnela pohoštvo, škedenj in tudi zraven stoječi konjski hlev. Ker je bilo vse večinoma z slamo krito, je vse do tal pogorelo, samo živino so mogli z največjo težavo rešiti. Požarna bramba bila je takoj na lici mesta, a mogla je samo sosedne hiše varovati, a tudi velika nevarnost je pretila za našo spoštano vas ker je veter proti jugu pihal in goreče osmoke na naše strehe vaipal. Najžalostneje pa je, da je moglo pri tem požaru tuji eno človeško bitje se preseliti tja v večnost. Namreč: Deklica 15 let stara sedela je v tistem trenutku na vežnem pragu in imela zraven sebe otroka kakih 2 let starega; in čudež, ko strela udari, otrok ostane zdrav in deklica se takoj zgrudi mrtva na tla. Prihajajoči zdravnik mogel je samo smrt konstatirati. Posestnik občuti precejšno škodo ker so mu vsi letojšni pridełki uničeni; z zavarovalnico se bo mogel vsaj kaj odpmoči.

**Cirkovce.** Kako strašno sovraži naš kaplan Melhior Sorko vse, kar ne trobi v klerikalni rog, razvidno je iz tega ker ni pustil nekega fanta, dasiravno se mlati in kosi, k prvemu sv. okhajilu, ker služi ta fant pri posestniku A. G. kateri ne pleše tako, kakor ta dva naša gospoda sejavca prepira in nemira godeta. Kaplan je namreč rekel temu fantu da G — — e kravega ne bojo v nebesa spravile. To je krščanska ljubezen, kaj ne? V zadnji številki „Fihposa“ pišeta ta dva gospoda, kako so na predvečer C. rila in Metoda iz železnih možnarjev streljali. Ali je že kedo slišal, da bi se bilo še kedaj iz lesenih ali pa papirnatih možnarjev streljalo? Povedala pa nista, da je njujin hlapec siloma vzel (brez da bil koga prosil) možnarje, kateri

pa ališijo ovi „miederlaci“, na katero ta dva islivata najbolj svoj strup. Kaj ne, za slovensko čast pa streljati iz nemških možnarjev, to pa more biti že veselo. Sorko, pamet, pamet! Najboljše je, da prej ko prej prosiš gospoda knezoškofa, da ti napravi drugo mesto, ter seboj vzameš tudi župnika, da bode pri nas enkrat mir. Se še vidimo! Več faranov.

**Prevalje na Koroškem.** Dne 27. junija so se vršile občinske volitve. Črnuhi so napeli vse strune ter najeli so nekega Žagarja, Tomaža Ženovca in cerkvene ključarje Žazeta in Alekarja, da so letali od hiše do hiše in prosili volilce da bi oddali glasove črnuhovim kandidatom. Poleg teh imenovanih so pa najeli še enega črevljarja, da jim je popravljal kopite, kajti od samega letanja so kopite pogubili. Ti agitatorji so se resno prizadevali z lepim delom; obrekovali so postenje, ja moške da jih more po dnevih z lutjo iskati, prav grdo; rekli so, tega moža ne smemo voliti, ta je napravil pasjo štibro, drugi nakladajo dašek, tretji je brezverec in t. d.; mi pa hočemo pasjo štibro proč; davki misli je morda ta modrijan Luka, se morejo še precej znižat; imamo jih preveč, namreč 10%! Mi bomo napravili da bo prav, prosim volite mene, je rekel Luka. Seveda so kmeti obljubili vse to storite, kar je zahteval Luka. Ta Luka, piše se menda Žagar, se je že dolga časa bahal po gostilnah kot prihodni župan. Seveda bila je stvar gotovo izrečena od enega kaplana (menda se šibilejo Janez Sekol) pri nekem zborovanju delavskega društva v Prevaljah; za brihtni kaplan Sekol je predstavil pred kakimi 10. meseci Luko Žagarja kot našega prihodnega župana. Nastal je na enkrat po celi občini hrum, in ko so videli Žagarja, vsa se je odkrivalo od samega špota, in kopite Žagarja so škripale od samega veselja. Prišel je dan volitve, in kakor piše list „Mir“, ta dan sobota je bila za nas najnesrečnejša, ker kmeti niso mogli priti k volitvi, sušiti morajo doma krmo. Meni se zdi da dopoldan kmet pred 11. uro nič ne more krme sušiti. Kriva ni bila sobota, ampak križa našega poraza sta bila naša kmetiška kandidata Luka Žagar in Pernjak p. d. Tomaž Volilcov III razreda je bilo lepo število; ko vidijo gospod župnik in oba kaplana to lepo število kmetov, smejali so se, ter mislili so „zmaga je naša“. Kaj pa se je zgodilo? Kmeti so obrnili črnuhom hrbet in propadli so v ter volili so z napredniki in so ostali klerikalci v veliki manjšini. Glava se je obesila kaplani Janežin Sekolo. A misli je: V drugem razredu moramo na vsak način predreti! Prišla je ura volitve popoldne drugega razreda, kaj se je pa tu zgodilo? Pošteni kmeti so tudi v drugem razredu bili trdni, in so volili napredno. Zgubili so zopet črnuhi drugi razred popolnoma. Strašansko prestrašil se je kaplan Sekol, ko je slišal da tudi drugi razred je zgubljen, in je vprašal, kako je to mogoče. No, no, zdaj pa vem, v kaki časti sem pri ljudeh... Popihali sta jo gospod župnik in kaplan Ubhing domu; sramota jima ješla v želodec. „Is nix zu mochn“. Ob 3. popoldan so se zbrali volilci I. razreda. Gospod župnik Anton Kesnar in kaplan Ubhing nista prišla volit v prvi razred. Samo kaplan Sekol je ostal na volišču, ter misli je, njegov oddani glas bo rešil Israel. Tudi ta razred je bil popolnoma zgubljen za klerikalce. Takšni poraz kar Prevalje stoji, še naši klerikalci niso doživeli. Pokazali smo jim, da se ne pustimo od kaplanov komandirat. List „Mir“ piše, ker je v II. razredu gozdar Gafo izvlehen kaj je on dobrega storil za občino, češ gospod župnik Kesnar so že tako veliko dobrega storili in jih pa vržejo vun. Odgovorimo pa čisto lahko: Kaj pa je vaš nesrečni Luka Žagar storil? Ali ne veste kaj je Luka, ali se niso gospod župnik tudi potegovali za tega nam dobro znanega Lukana? Žal je nam da smo morali župnika vun vreči, ali gospod župnik, vi niste imeli toliko enerzije, da bi bili to nevarno postopanje teh dveh kaplanov ustavili. Zatorej se vam čisto prav zgodi: Kdor družemu jamo koplje, pada sam v njo, pravi stari prigo-vor. Tudi neka frajla se vtika s svojim dol-gim jezikom v občinske volitve; napadla je pridnega klobučarja Jansekoviča in mu očitala, kaj bo zdaj dobil od Nemcev. Tadelavni mož je bil tiho, ni dal odgovora nobenega. Ko bi mož

imel vročo kri, napravil bi kaj drugega. Ali prav je imel, da je ostal mirni mož! Živeli napredni volilci!

**Harburg na Bavarskem.** Pozdrav na vse napredne prijatelje „Stajerca“! Ker nas je tukaj precejšno število Slovencev, ne zamerite če Vam tudi mi o naših razmerah tukaj v Nemčiji nekaj poročamo. V tukajšnjem kamenolomu gospoda Märkerja je bilo zdaj v navadi, da so skoraj vsi minerji bili tako plačani, kakor tisti kateri nakladajo kamenje in šoder v vagono. Ker pa je delo za minerje veliko težavnejše in nevarnejše, ker morajo po golih skalah po vrhah plezati in kamenje lomiti, za to so vsi minerji dne 6. julija štrajk napravili. En Čeh in en Italjan sta začela precej ostro govoriti z gospodom direktorjem; zato so telefonirali po žandarme v mesto in kmalo je prišel en žandarm, da bi ne bilo škandalov; pa ni bilo sile. Gospod direktor, kteremu gre vsa čast, je v svoji bistroumnosti hitro napravil red, nekaj ljudi se je odpustilo, nekaj jih je šlo samih in tem drugim se je zvišala plača za nekaj pfenigov na uro in stvar je bila pri kraju. Prihodnjič bom pisal kaj več od cementa, kako nam tam gre v peči, kjer se cement žge.

**Seattle Wash. Amerika.** Cenjeni urednik! Prosim Vas, dovolite mi nekoliko prostora v Vašem cenjenem listu „Stajerca“. Znano Vam je, da sem meseca marca Vam pisal, da mi za nedoločen čas ostavite list, ker takrat nisem vedel kam se bom obrnil, ker so razmere tukaj v Ameriki vsaki dan slabše postajale. Po kratkem premišljevanju ju nderem pa naravnosti v blaženo Avstrijo, s trdno voljo, se nikdar več v Ameriko vrniti. Ali o čuda, znate-li cenjeni urednik, kako dolgo sem bival v svoji domovini? Cele tri dni (berite tri dni!) in še do svojega zaželjenega cilja nisem prišel v Gornji grad, kjer je moja zibeljka tekla. Kaj pak, nastanil sem se v are-dini „Slavije majke“ v beli Ljubljani, ker je pomešana s Hrvti, Srbi in cigani. Ne oporekam k temu, kak narod je v tem ali onem mestu naseljen, ali sveta jeza človeka obide, ko ališni in vidi toliko hujkanja proti našim rodnim bratom Nemcem. Ja ali ni Nemec ravno tako človek kot drugi narod? Ljubljanski bahači pojdite si z svojim jezikom kruha po svetu iskati, boste videli, kako dolgo boste shajali! Ni sem še tako veliko sveta poskusil, ali za mojo mladost je veliko; prepotoval sem celo Ameriko od „Atlantic oceana“ pa do „Pacific oceana“ polovico Meksike in do Avstralijskega obrežja, pa poloco Evrope in povsodi sem si ša z nemškim jezikom kruh služil, posebno v San Francisku v Kaliforniji je veliko nemške industrije. Vsačega rojaka pa svarim v domovino hoditi, kateri nima posebno trdno voljo tam ostati, posebno taki, kateri nimajo nobenega podjetja tam. Se podjetniki se vračajo nazaj. Škoda denar trošiti, in ga nikdar sitim kapitalistom v žrelo metati. Želernične in parobrodne družbe delajo sedaj velike dobičke, vse na račun delavca. Vzemimo na primer, tukaj ko sem jaz bival, in kjer sedaj zopet bivam, stane vožnja okroglo 1.200 kron, potem pa kaj se še posebej potrosi, je pa hitro dve tisoč kron, za ta denar se tukaj lahko in mirno brez dela živi eno leto, pa naj še bo tukaj tako slabo je še vedno boljše, kakor v stari domovini kadar so najboljši časi, če eden tukaj biva le dobrih par let, da se ameriških šeg, bavarijske navadi, potem če v Avstrijo pride, se nikdar več ne more Avstrijskih razmer navaditi. Zavoljo tega jih tako malo tam ostane. Rojake v stari domovini, kateri še niso bili v Ameriki, svarim sedaj v Ameriko hoditi, ker se finančna kriza ni končana; kadar se pa razmere zboljšajo, bom pa Vam blagohotno v „Stajerca“ naznanil. Za sedaj pa Vam kličem: Učite se nemškega jezika! Ljubi „Stajerca“, Ti jih pa podpiraj v učenju, saj je to tvoja sveta naloga in dolžnost! Srčne pozdrave Vam pošiljam iz daljne tujine, „Stajerca“ pa želim največ uspeha.

A. Weratnik.

## Škodljive razvade.

Naše ljudstvo ima nekaj tako grdih, ljudstvu samemu škodljivih razvad, da jih je treba v par besedah očigostiti.

Stajersko vino glede svoje kakovosti go-